

Sygn. akt: I 1 C 586/17 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 czerwca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny Sekcja d/s rozpoznawanych w postępowaniu uproszczonym
w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Ewa Kokowska-Kuternoga
Protokolant:	st. sekr. sądowy Marta Bona

po rozpoznaniu w dniu 30 czerwca 2017 r. w Gdyni

sprawy z powództwa **J. L.**

przeciwko Z. C.

o zapłatę

I zasądza od pozwanego Z. C. na rzecz powoda J. L. kwotę 5.000,00zł (pięć tysięcy złotych) z 50% ustawowych odsetek za opóźnienie od 01.08.2014r. do dnia zapłaty;

II w pozostałej części umarza postępowanie;

III zasądzoną w punkcie I kwotę rozkłada na 5 rat po 1.000,00zł każda płatnych do 15ego dnia każdego miesiąca poczynając od uprawomocnienia się wyroku z 50% ustawowych odsetek za opóźnienie w przypadku zwłoki w płatności każdej z rat;

IV zasądza od pozwanego Z. C. na rzecz powoda J. L. kwotę 1.017,00 zł (tysiąc siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym 900,00 (dziewięćset złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

UZASADNIENIE

Powód, (...) spółka zoo, wniósł ,w dniu 12.12.2016r o orzeczenie nakazem zapłaty, aby pozwany, R. S., zapłacił powodowi kwotę 5000, 00 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1.8.2014 r. do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż udzielił pozwanemu , Z. C. pożyczki gotówkowej 9600 zł. Pożyczka nie została spłacona w całości w terminie, bowiem pozwany wpłacił tylko 4600 zł, wobec czego wierzyciel wezwał pozwanego do zapłaty niespłaconej reszty, zaś potem- wobec braku wpłaty- złożył pozew do sądu .

Pozew, k. 2-4v

Nakazem wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 20.3.2017r w sprawie I 1 Nc 11497/16, pozwany został zobowiązany do zapłaty na rzecz powoda kwoty 5000 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1.8.2014r do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania.

nakaz zapłaty, k. 14

Pozwany złożył sprzeciw od w/w nakazu. Wniósł o oddalenie powództwa w całości. W uzasadnieniu podniósł zarzut niezasadnego naliczenia odsetek. Przyznał fakt pożyczzenia kwoty 9600 zł i nieoddania kwoty 5000 zł.

sprzeciw, k. 32-35

Na rozprawie w dniu 30.6.2017r powód ograniczył żądanie pozwu do 50 % odsetek ustawowych, cofając pozew w tym zakresie i zrzekając się roszczenia,

protokół, k. 51-52/ na nośniku/

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

W dniu 17 .6. 2014 r. J. L. udzielił pozwanemu, Z. C. , pożyczki w wysokości 9600 zł na 2 miesiące-do dnia 1 .7.2014r włącznie. Miała być spłacona w dniu 1.7.2014r. Pozwany wpłacił 4600 zł w dniu 18.3.2016r.

oświadczenie – k.7,przyznanie pozwanego, k. 51 /na nośniku/

Wobec faktu, iż pożyczkobiorca nie wpłacił kwoty 5000 zł wynikających z zawartej umowy pożyczki, pismem z dnia 14.8. 2016r. wierzyciel wezwał Go do zapłaty kwoty 5000 zł plus wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1.8.2014r do dnia zapłaty i wobec braku spłaty, skierował sprawę do Sądu .

wezwania wraz z kserokopią zwrotnego potwierdzenia odbioru, k. 10 , przyznanie pozwanego, k. 51 /na nośniku/

Pozwany obecnie nie ma stałego dochodu, pracuje dorywczo, w chwili orzekania w tej sprawie był bezrobotny, ma zobowiązania : kredyty –ok. 3500 zł miesięcznie, z zadłużenia w wysokości ok.300 .000 zł, jest w trakcie rozvodu, płaci alimenty na dzieci, z których jedno ma wrodzoną chorobę nerek, powód jest jego byłym teściem

oświadczenie pozwanego, k. 51-52 /na nośniku/

Sąd zważył co następuje:

Stan faktyczny w sprawie uznać należało za niekwestionowany ,zwłaszcza, że pozwany przyznał w sprzeciwie fakty przytoczone w pozwie , a do Sądu należała w tej sytuacji ocena prawna okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia.

Należy także stwierdzić , że mając na uwadze jedną z podstawowych zasad postępowania cywilnego, a mianowicie obowiązku udowadniania faktów i twierdzeń przez stronę wywodzącą z tychże faktów skutki prawne, określoną w dyspozycji art. 6 k.c., Sąd uznał, iż to rzeczą powoda było dążyć do zgromadzenia i przedstawienia Sądowi należytego rodzaju dowodów. Wszelkie zatem zaniechania podejmowania takich działań przez powoda, jego ewentualne zaniedbania i przeoczenia, stanowią zarazem wyraz woli strony powodowej i pociągać muszą za sobą niekorzystne dla niej skutki procesowe.

Powód wykazał należycie swoje roszczenie co do zasady i wysokości, a pozwany nie kwestionował tychże, zgłosił jednakże zarzut naliczenia odsetek.

W ocenie Sądu, roszczenie zasługuje na uwzględnienie w zakresie objętym żądaniem pozwu, albowiem zostało wykazane dokumentami, które nie zostały podważone przez pozwanego i nie budzą wątpliwości Sądu co do autentyczności i wiarygodności.

Przepis art. 720 kc stanowi, że :” przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Zatem z istoty umowy pożyczki wynika obowiązek jej zwrotu, choć to od stron zależy, w jaki sposób zwrot jej nastąpi.”

W niniejszej sprawie poza sporem między stronami był fakt zawarcia przez pozwanego w dniu 17.6. 2014 r., umowy pożyczki na okres do 1.7.2014r.

Powód z powyższego stanu faktycznego, powołując się na zapisy umowy oraz przepis art. 720 kc :” przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Zatem z istoty umowy pożyczki wynika obowiązek jej zwrotu, choć to od stron zależy, w jaki sposób zwrot jej nastąpi.” wywiódł zasadnie roszczenie w tej sprawie. Pozwany nie przedstawiła żadnych dowodów, z których wynikałoby , że dokonał spłaty pożyczki w całości, a wręcz przyznał, że nie spłacił 5000 zł.

Mając powyższe na względzie Sąd orzekł jak w punkcie I zasądzając, na mocy art. 720 § 1 k.c. od pozwanego niespłaconą kwotę należności głównej, oraz połowę odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 5000 zł za okres od 1.8.2014r do dnia zapłaty na mocy art. 481 § 1 k.c. :” § 1. Jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.§ 2. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe. Jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej niż stopa ustawowa, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy.”

W zakresie cofniętego pozwu – Sąd umorzył postępowanie.

Art. 203 kpc stanowi:”§ 1. Pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku.

§ 2. Pozew cofnięty nie wywołuje żadnych skutków, jakie ustawa wiąże z wytoczeniem powództwa. Na żądanie pozwanego powód zwraca mu koszty, jeżeli sąd już przedtem nie orzekł prawomocnie o obowiązku ich uiszczenia przez pozwanego.

§ 3. W razie cofnięcia pozwu poza rozprawą przewodniczący odwołuje wyznaczoną rozprawę i o cofnięciu zawiadamia pozwanego, który może w terminie dwutygodniowym złożyć sądowi wniosek o przyznanie kosztów. Gdy skuteczność cofnięcia pozwu zależy od zgody pozwanego, niezłożenie przez niego oświadczenia w tym przedmiocie w powyższym terminie uważa się za wyrażenie zgody.

§ 4. Sąd może uznać za niedopuszczalne cofnięcie pozwu, zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia tylko wtedy, gdy okoliczności sprawy wskazują, że wymienione czynności są sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzają do obejścia prawa.”

Zgodnie z art. 355 § 1 k.p.c. Sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne. Przepis art. 355 § 2 k.p.c. stanowi, że postanowienie o umorzeniu postępowania może zapaść na posiedzeniu niejawnym, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew w piśmie procesowym albo gdy strony zawarły ugodę przed mediatorem, którą zatwierdził sąd. Odpowiedni stosuje się w/w przepisy do wniosków składanych w toku sprawy.

Sąd oceniając powyższą czynność procesową z punktu widzenia przesłanek zawartych w art. 203 § 1-4 k.p.c., nie dopatrył się aby była ona sprzeczna z prawem lub zasadami współżycia społecznego lub by zmierzała do obejścia prawa, a zatem na podstawie art. 203 § 1 i 4 k.p.c. w zw. z art. 355 k.p.c. umorzył postępowanie jak w sentencji .

Art. 320. k.p.c stanowi, że ,w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie, a w sprawach o wydanie nieruchomości lub o opróżnienie pomieszczenia - wyznaczyć odpowiedni termin do spełnienia tego świadczenia.

Niniejszy przepis zezwala więc Sądowi na dokonanie modyfikacji sposobu spełnienia zasądanego świadczenia poprzez ustalenie rat spłaty, dając możliwość orzekania o sposobie spełnienia świadczenia w sposób bardziej dogodny dla zobowiązanego, aniżeli wynikałoby to z regulacji prawa materialnego. Nie ulega wątpliwości, iż skorzystanie z tego uprawnienia możliwe jest tylko w szczególnie uzasadnionych przypadkach i Sąd powinien korzystać z tego

uprawnienia wyjątkowo i ze szczególną ostrożnością. Za szczególnie uzasadnione uznać należy sytuacje, w których ze względu na stan majątkowy, rodzinny, czy zdrowotny spełnienie zasądzonego świadczenia byłoby dla pozwanego niemożliwe do wykonania lub w każdym razie bardzo utrudnione; jednakże przy równoczesnym wzięciu pod uwagę sytuacji finansowej i interesów wierzyciela. Z uwagi bowiem na fakt, że rozłożenie na raty zasądzonego świadczenia wiąże się z określoną zmianą wysokości zobowiązania (zmniejsza je w zakresie odsetkowym), rozważając zastosowanie przepisu art. 320 k.p.c. nie można kierować się jedynie sytuacją materialną dłużnika, ale należy brać pod uwagę także interes wierzyciela, bowiem rozłożenie na raty należności powoduje, że wierzycielowi nie przysługują odsetki od świadczeń ratalnych za okres pomiędzy wydaniem wyroku a datą płatności poszczególnych rat (tak Sąd Najwyższy w uchwale 7 Sędziów z dnia 22 września 1970 roku, sygn. akt III PZP 11/70, OSNCP 1971/4/61). Przy czym jednolicie przyjmuje się w orzecznictwie, że rozłożenie na raty może mieć miejsce tylko wtedy, gdy w sprawie zostanie wykazane, że pozwany będzie w stanie realizować spłatę w ratach, że będzie dysponować środkami dla wykonania tak zmodyfikowanego obowiązku.

Odnosząc te rozważania do pozwanego Z. C., należy stwierdzić, że jednorazowe spełnienie zasądzonego świadczenia byłoby dla pozwanego niemożliwe do wykonania lub w każdym razie bardzo utrudnione i spowodowałoby utratę płynności finansowej i dodatkowe zadłużenie, które z kolei pogрузyłyby Go w spiralę długów, zwłaszcza spłata alimentów byłaby zagrożona. Natomiast ratalna spłata spowoduje, że będzie w stanie systematycznie i terminowo spłacić należność, wierzyciel będzie miał realną możliwość odzyskania swoich pieniędzy w przewidywalnym terminie wraz z odsetkami.

Pozwany jest młodym człowiekiem, który ma możliwości zarobkowe, pracuje dorywczo, to gwarantuje spłatę rat w terminach zakreślonych przez Sąd.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie IV wyroku, na mocy **art. 98.** kpc i § 2 ust. 1 obciążając kosztami postępowania pozwanego jako przegrywającego w całości sprawę. Na kwotę ustalonych kosztów składa się: 100 zł – opłata od pozwu, 17 zł opłaty od pełnomocnictwa oraz wynagrodzenie pełnomocnika powoda- 900 zł.